

3744 כעס הופיעה שריל הארטלי (מימין), בת הורים שמרניים, עירומה על הבימה של „הו, כלכותה!“ אבל בהתחלה היא כחדה

רק פעם אחת מרדה בהוריה. בזכות אותה מרידה היא תזכה להירשם בספר השיאים של גינס, על שיא במספר ההצגות שבהן השתתפה בהפקה אחת, של המחזה „הו, כלכותה!“ 3744 פעמים, מאז 1977, היא רוקרת בעירום מלא, לעיני קהל פערועניניים.

אבל גם אותה קריאתיגור חצופה, חושפנית, לא שינתה אותה במאומה. שריל הארטלי היא עדיין הילדה הטובה מאורלנדרו, שבפלורידה, בת להורים כפטיסטיים, שמרניים, נוקשים.

אמה של שריל היא מורה ללטינית. אביה מורה להיסטוריה. אחותה היחידה היא עיתונאית ומשוררת לעת-מצוא.

מאז ומתמיד ביקרה מישפחת הארטלי בכנסיה בכל יום ראשון, וגם בבית הקפירה על אורח-חיים הגון. מין, למשל, היה מחוץ לתחום באופן מוחלט. אסור היה להזכיר את המילה הנוראה ההיא, ובכלל, הכריזב היה להתעלם מהנושא ולהעמיד פנים כאילו החסידות הן העושות את כל העבודה. נראה היה ששריל מתפתחת כאפיק הנכון, עד שאמא הארטלי עשתה שגיאה חינוכית. היא ביקשה מבתה הבכירה שתיקח איתה את שריל לשיעורי-הריקוד כדי שהיא, אמא הארטלי, תוכל לנוח קצת.

„לא אגלה מהו גילי!“

שריל הלכה, הסתכלה ברקדניות הקטנות והרגישה שזה מה שהיא רוצה לעשות. „תמיד אהבתי את טרזון ואת כל מי שעף באוויר“, היא אומרת בחיוך מתוק. „ומלבד טיסה, רק הריקוד יכול לגרום לי לתחושת ריחוף.“ ובעוד שריל מרחפת, הוריה כעסו.

שריל אלופת העירוס

שריל הארטלי תמיד היתה ילדה טובה: בלונדית, רזה, כמעט עכברונית, מכבדת את אמא ואבא, חוזרת הביתה בשעת-ערב מוקדמת, מבלה במקומות המתאימים בחברת הבחורים הנכונים.

„הם לא אהבו את העיסוק המתמיד שלי בריקוד. הם רצו שאהיה רצינית, וריקוד הוא הרי עניין לא רציני.“ כשסיימתי את לימודיי בתיכון הודיעתי להם שאני נוסעת לניו-יורק ללמוד ריקוד. אמא שלי היתה המומה. היא תכננה שאלך ללמוד בקולג', ואי-היה מורה. לא חשוב מה אלמד ואת מי אלמד, העיקר שאהיה מורה. ריגעי המרידה היו קצרים, אך ררמתיים. שריל ארוה את חפצה ונסעה לניו-יורק. בחורף הראשון קפאה מקור

עירומים ולבושים: שריל עם ריקרדו (מימין, למעלה ומשמאל) רצינית להסתכל בגוף של מי שעמד מולי, אבל התביישתי...“